

ПАЛЧО И ТУРСКИЯТЪ ШИНЕЛЪ

Нѣкои отъ кокошкитѣ ни започнаха да пѣятъ като пѣтли. На небето се появи опаштата звезда. Нашъ Палчо почна да се качва на покритата съ папратъ кошара, ровѣше съ крака и виеше съ дигната къмъ небето глава. Старитѣ хора заговориха, че това не било на добро.

И, наистина, наскоро се обяви война. Тати замина още сжщия день. Останахме само мама, сестричката ми и азъ. Вечеръ се прибирахме съ страхъ въ кѣщи. Боехме се, да ни не нападне нѣкой презъ нощъта, като нѣмаше татка. Мама, като разбра това, почна да ни успокоява.

— Докато е при насъ нашето куче Палчо, — казваше тя — нѣма отъ що да се боите, деца. Той е по-хитъръ и отъ лисицата. Цѣла нощъ нѣма да спи и ще ни пази.

Палчо като че ли чуваше това и лаеше гордо, гордо навънъ въ нощъта, сякашъ да ни успокои. Да ни каже, че бацитѣ вардятъ отъ далеко, а той тукъ ни пази. И ние обикнахме Палча още повече. . .

Мина време. На другата есенъ, следъ проливенъ дѣждъ, нѣкой ни каза, че презъ Балкана баща ни и други войници си идвали отъ войната. Пѣтътъ бѣше залянъ се вода. Качихъ се на кончето и трѣгнахъ нагоре да посрещна татя. Боже, каква радостъ бѣше! Като че ли никога не съмъ виждалъ баща си, а сега ще го видя за пръвъ пѣтъ. Дали ще го позная?

Не много далеко го срещнахъ. Слѣзохъ бърже отъ кончето и, сега не помня добре, но трѣбва да съмъ му казалъ „добре дошелъ“. Защото ме бѣше страхъ отъ него. Не знаяхъ и какво да му заговоря. Па изведнажъ, като му заразправяхъ за Палча и разговорътъ трѣгна. Качихъ се пакъ азъ на кончето, защото баща ми не искаше да язди само единъ—два километра. Подаде ми да нося само една синя дреха — турски шинелъ. Взелъ го билъ за споменъ отъ войната. Закрачи той редомъ до мене съ една пълна торба, като раница, на гърба.

Следъ като се минаха нѣколко дни, каза, че тая вечеръ ще отиде да пасе коня и ще спи тамъ. Взема си една чержица и синия шинелъ. Намъ се искаше да спи при насъ, но и кончето трѣбваше да се понапасе.

Сутринтъ рано татко се върналъ. Мама свалила дрехитѣ отъ гърба на кончето и когато ги внесла въ кѣщи, забелязали, че турския шинелъ го нѣма. Сигурно е падналъ по пѣтя, и нѣкой го е намѣрилъ. — Нищо, — пошегувала се тя — може би турчинътъ е слѣзълъ отъ небето и си го е взелъ презъ нощъта.

Палчо не се завърна нито сутринтъ нито за обѣдъ. Вечеръта го викахме, мамихме — нѣма го. Шинелътъ може да е падналъ нѣкъде и да го е намѣрилъ нѣкой. Но къде се изгуби тѣй неочаквано кученцето ни! Никога то не е отсѣтствувало толкова дълго време. Тати разправи, че сжщата вечеръ то отишло заедно съ него